

Editorial

Unitat en l'acció

Pensem que és necessari insistir en algunes de les conclusions –no expressades però que sí es posen de manifest– de l'últim observatori del CRES. No és qüestió de presentar una fotografia, sinó d'explicar el que representa. Tot estudi, sobretot si es sociològic, necessita diferents estadis d'interpretació que és, precisament, el que trobem a faltar. Sense cap ànim de crítica, i menys de polèmica, sí que voldríem aprofundir en dos grans temes que podrien explicar el perquè del malestar en què viu el ciutadà.

Hem de partir del nivell socioeconòmic que vivim i patim. Està clar que les respostes ciutadanes són un clar i evident malestar social relacionat amb la crisi financera i la percepció d'incertesa de cara al futur. Es veu, però no s'explica.

I està molt clar que la crisi no l'han provocat els ciutadans, sinó un afany d'acumulació d'entitats financeres juxtaposades a la impotència i passivitat dels governs, de tots ells, siguin del color que siguin. No cal culpabilitzar els últims, perquè el problema ve de temps. Com a conseqüència d'aquest fet es mostra l'insatisfac-

ció, però no s'explica que aquesta crisi, qui la paga es qui no la va provocar, que són la majoria de ciutadans i, especialment, la classe mitja.

O sigui, que la conclusió a l'Observatori podria ser que es tracta d'una presa de pèl de grans dimensions a la majoria de la població i el major de l'engany als ciutadans. Les coses són així i no cal buscar

LA CRISI NO L'HAN PROVOCAT ELS CIUTADANS, SINÓ UN AFANY D'ACUMULACIÓ

altre camí que el de la veritat per anar a les arrels.

El segon aspecte hem de situar-lo en el nivell polític. Molts ciutadans de cap partit reivindiquen una «democràcia real» perquè la democràcia representativa actu-

al no és representativa. Aquest és un cop d'efecte que convé situar molt bé en el temps. Els últims moviments no són tant per convicció com per reacció. Si no sabem racionalitzar la situació, tot es pot trencar. Filòsofs tan importants com **Tucidides** o **Aristòtil** ja van dir, en el seu temps, que les assemblees són útils per deliberar, però pèssimes per decidir. Per això defensem que és la política qui ha de marcar camins i no aquells sectors únicament econòmics. Aquesta és la lluita actual.

Més que mai, els polítics han de defensar la causa comú de la democràcia i més que mai els partidismes estan obsolets. El segle XX no està massa lluny i ens hauria de recordar que també les democràcies poden ser totalitàries. Volem unitat en l'acció. És el que van votar per reacció els ciutadans i no es pot oblidar.

L'opinió del diari s'expressa només als editorials. Els articulistes exposen postures personals.